

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ JULES MARY

ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΓΚΡΕΜΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΚΕΙΝΟΣ, 40 ετών. ΕΚΕΙΝΗ, ή γυναίκα του, 34 ετών.

(Σ' ένα ξηχοικό δρόμο. Έκείνος και εκείνη ηγαίνουν με τ' άμαξι κουνεντιάζοντας).

ΕΚΕΙΝΗ.—Είπε όποιος σου τ' άλεω, πιστέψ' με, άγάτη μου...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Πώς νά σ'ε πιστέρω; Δέν μπορώ, όχι.

ΕΚΕΙΝΗ.—Δέ θά πιστέρής λοιπόν, ποτέ, ότι είμαι άθώα;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Απόδειξέ μου το.

ΕΚΕΙΝΗ.—Σου τ' όρκίζομαι στη Ξωή του παιδιού μας...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—«Του παιδιού σου» νά λέξ.

ΕΚΕΙΝΗ.—«Του παιδιού μας», σου τ' όρκίζομαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δέν είναι δικό μου το παιδί.

ΕΚΕΙΝΗ.—'Επιχαίρομαι τ' Θεό γιά μαρτυρά μου. Σου ήμουν πάντα πιστή.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Όλες ή άπιστες άντ' κι' έσένα κάνουν όρκους και επιχαίλονται τ' Θεό.

(Κατεβαίνουν άπ' τ' άμαξι και προχωρούν προς τούς θρόνους).

ΕΚΕΙΝΗ.—Πιστεύεις λοιπόν σ' αυτό που σου είπε εκείνος ό κακοήγος;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Δέν είναι δυνατόν νά είπε ψέμματα. Σέ άποζάλησε ψυχοπαγώντας... Πέθανε και τ' άμαρτήρησε όλα γιά ν' άλαφρώση τήν ψυχή του...

ΕΚΕΙΝΗ.—Σου είπε ψέμματα γιά νά μ' έδολιπήθ. 'Επειδή δέν ήθελα νά ήποκινο στις κακοήγεις προτάσεις του. 'Ο κακοήγος!... Δέν μπορούσε νά μου πείθι μεγαλειότερο κακό... Σ' έκανε νά με μισηση και νά θέλη νά με χωρήση. Και τ' χειρότερο είναι ότι μισηση και τήν κουνεμένη τή μηγή μας Ροδάλι. Φαντάζεσαι πειά πως δέν είναι δικό μας παιδί;... Και δέν μπορείς πειά όντε νά τήν ίδης. Ξέρεις λοιπόν τί άρρώστιασε από τή λήτη της; Δέν μπορεί νά καταλάβη, τ' καμμένο τ' παιδί, τί συμβαίνει.—'Μά γιατί, μωμά, με φρωτά, γιατί δέν μ' άγαπά πειά ό μπαμπάς;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δέν είμαι εγώ ό μπαμπάς της Ροδάλις.

ΕΚΕΙΝΗ.—'Είσαι εσύ, 'Αλβέρτε. Μά πως λοιπόν πιστέφες τόσο εύκολα στά λόγια εκείνου τ' άθλιου; Πώς έφωρα νά μιλάει μέσα σου ή φωνή του αίματος;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πώς μπορώ νά μή πιστέρω έναν άνθρωπο, ό όποιος τή στιγμή που ξεσηκούσε μου είπε: —«Συνγνώμη, χάριε κόμη... 'Υπάρχει φίλος της γυναίκας σας!... 'Η Ροδάλι είναι δικό μου παιδί!... Τώρα που πεθαίνω απάνω μου τόσο ήμουν ένοχος άνεύνατο σας...»

ΕΚΕΙΝΗ.—'Ο άθλιος!... 'Η κόλασις θά κρατή γιά πάντα τή μαυή του ψυχή. Πιστέφ' με, 'Αλβέρτε, σου είπε ψέμματα γιά νά μ' έδολιπήθ.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τήν ώρα που πέθανε;

ΕΚΕΙΝΗ.—Νάι. 'Ηταν κακοήγος ως τή στιγμή που ξεσηκούσε.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Απόδειξέ μου το...

ΕΚΕΙΝΗ.—Πώς θέλεις νά σου τ' άποδείξω; Σου όρκίζομαι και δέν με πιστεύεις. Νά... άκουσε... Καθόμιον μιά μέρα εδώ, κοντά στον γκρεμό. Κντάζα λέρα, στην πεδιάδα, εκεί που είναι ό πόρος μας. Συλλογίζομιον έσένα και τή Ροδάλι. Μακάριζα τόν έαυτό μου γιά τήν ευτυχία μου. Κι' έξαφνα... 'Είδα εκείνον κοντά μου... 'Ο

κακοήγος!... Με βόηξε επί τέλους μόνη... Ένα χαμόγελο άπαισιο, χαμόγελο άγριας χαράς, έδινε μιά σατανική έξαφραση στη μορφή του. 'Εγώ μόλις τον είδα τρώαζα. Γιατί πολλές φορές είχα άποζώνουσι τις χεράδες του φιλοφρονήσεις. Και τώρα, μόνη στην έρημιά, φοβήθηκα. Μετάνοιωσα γιατί άποζακνέθηκα τόσο από τον πόνο... Σηράθηκα και θέλησα νά φύγω, μιά ό κακοήγος αυτός όμιρως και μ' άγκάλιασε σφιχτά.—«'Επί τέλους! είπε. 'Είσα δική μου!... Δέν θά μου διαφύγής πειά...» Και τότε άρχισε μιά φοβερή πάλη μεταξύ μας. 'Ανυπόμονο δσο μπορούσα. Τού ταυρονήζα τ' πρόσωπο... Τού δάγκωνα τ' χέρια... 'Είχα σπάσει δύο νύχια μου... Τά είδες... Γιατί δέν με πιστεύεις; Μά ό άθλιος ήταν πολύ δυνατός... 'Είχα έξαντληθεί, σέ λίγο... 'Απότοσο καταβάλλοντας έξαφρα μιά όσάτη προσάθεια τον έξωξα μέσα στον γκρεμό. 'Ο κακοήγος σου είπε ψέμματα, ότι γάστρησε μόνος του, κατά τύχη, όταν πήγες νά τον ίδης...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Μ' έδώλεσε νά πάω νά τον ίδω, γιά νά μου εξουολογήθ τ' αιώνιό μου.

ΕΚΕΙΝΗ.—'Όχι. Σ' έδώλεσε γιά νά προφτάση νά μ' έδολιπήθ, πριν ξεσηκούσει.

ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Απόδειξέ μου ότι είπε ψέμματα. Πώς μπορώ νά μήν πιστέρω έναν άνθρωπο έτοιμοθάνατο;

ΕΚΕΙΝΗ.—'Όποτε είμένα θά με θεωρής πάντα ένοχο; Δέν θά με πιστέφής ποτέ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δέν μπορώ νά σέ πιστέρω έφόσον ήχουν σ' αυτά μου τ' λόγια τ' έτοιμοθάνατος;

ΕΚΕΙΝΗ.—'Όποτε πιστεύεις μόνο τους έτοιμοθάνατους;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δέν είναι δυνατόν νά λένε ψέμματα.

ΕΚΕΙΝΗ.—'Όποτε θά έξακολογήθεις νά με θεωρής μιά παληογυνάια, έμένα, και τ' παιδί σου νόθο;

ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Απόδειξέ μου τ' ένάντιο. Δείξε μου κάτι, που νά με πείθι ότι έγω άδικο.

ΕΚΕΙΝΗ.— Δέν έγω τίποτα. Δέν έγω καμιά άλλη απόδειξει, εκτός από τή ησυχη συνειδή μου. Πιστέφ' με... 'Είμαι άθώα...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Απόδειξέ το.

ΕΚΕΙΝΗ.—Πώς, Θεέ μου, πως; (Σέ λίγο ζωηρά): 'Ε, λοιπόν... νάι. Θά σου τ' άποδείξω.

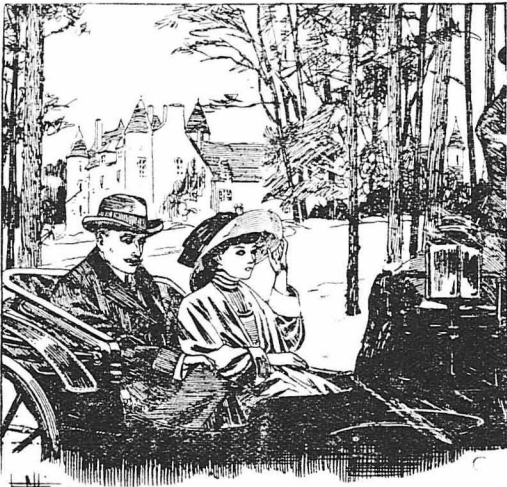
ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πότε;

ΕΚΕΙΝΗ.—Σήμερα... Σέ λίγο...

ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Ω, αν μπορούσις νά μου ξεναδώσης τήν πρώτη ευτυχία, τήν πρώτη πίστι; νά με λυτρώσης από τόν εγκλήτη που με βασανίζει!...

ΕΚΕΙΝΗ, (προχωρώντας σιγά-σιγά τόν γκρεμό).—Λοπόν, άφοψ δέν μπορώ νά σέ πείσο διαφορετικά, 'Αλβέρτε, σου δακνίζομαι στη σπητρία της ψυχής μου, στο Θεό που σέ λίγο θά με κινή, ότι δέν σ'ε πλάτρω ποτέ, ότι ή Ροδάλι είναι σάρκα από τήν σάρκα σου, και αίμα από τ' αίμα σου... Πειθαίνο!... Δέν μπορώ νά πω ψέμματα... Χάριε!... Σ' άγαθό!... (Πιέφει στο γκρεμό).

ΕΚΕΙΝΟΣ.—'Εμμα!... 'Αγάτη μου!... Γιατί τ'όκαμνε αυτό!... 'Εμμα!... Σέ πιστέω... Σέ πιστέω... Μά γιατί, γιατί νά σκοπιθής; Και τώρα;... Ποτέ νά πεθάνω κι' εγώ... Κι' ή φροχή μου κόρη, τί θά γίνή;... 'Ω, Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί νά με τιμωρήσης τόσο σκληρά; (Σωριάζεται κάτω κλαίγοντας άπελπισμένα).

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Δέν είναι δικό μου τ' παιδί!...

